

Adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet - Frankrig

La pagina è stata tradotta automaticamente. Non è possibile garantirne la qualità.

1. [Forfatningsgrundlag](#)
2. [Retsvæsenet](#)
3. [Sager om adgang til oplysninger](#)
4. [Adgang til domstolsprøvelse i forbindelse med offentlig deltagelse](#)
5. [Adgang til klage over handlinger eller undladelser](#)
6. [Andre midler for adgang til klage og domstolsprøvelse](#)
7. [Søgsmålskompetence](#)
8. [Advokatbistand](#)
9. [Beviser](#)
10. [Foreløbige retsmidler](#)
11. [Sagens omkostninger](#)
12. [Mekanismer for finansiel bistand](#)
13. [Aktualitet](#)
14. [Andre spørgsmål](#)
15. [At være udlænding](#)
16. [Grænseoverskridende sager](#)

Jeg forfatningsgrundlag

Et "charter", som blev indsat i den franske forfatning ved forfatningslov nr. 2005-205 af 1. juli 2005.

Den forfatningsmæssige miljøcharter (består af 10 artikler. Det anerkender de grundlæggende rettigheder og pligter vedrørende miljøbeskyttelse i tre hovedprincipper: forsigtighedsprincippet, princippet om forebyggende indsats og princippet om, at forurenere betaler. Dette charter udvider ikke ret til adgang til domstolsprøvelse, men artikel 7 bestemmer, at "enhver ret, på de betingelser og begrænsninger, der er fastsat ved lov, til adgang til oplysninger om miljøet, som myndighederne ligger inde med, samt at deltage i udviklingen af offentlige beslutninger, der vedrører miljøet."

Borgerne kan påberåbe sig disse forfatningsmæssige normer i administrative procedurer og for domstolene, idet de "prioriterede anmodning om en præjudiciel afgørelse af spørgsmålet om forfatningsmæssighed", som trådte i kraft i marts 2010, som indført i henhold til forfatningsreformen af 2008. juli 23.

Forfatningens artikel 55 fastsætter traktaterne over lovgivning forrang. Alle retterne skal sikre overholdelsen af dette princip (lov om forvaltningsdomstole: CE Ass., 1989, hr. Nicolo). Parterne kan påberåbe sig direkte under visse betingelser vedrørende internationale aftaler.

Århuskonventionen blev ratificeret af Frankrig den 8. juli 2002 (efter godkendelse af lov nr. 2002-285 af 28. februar 2002). Den direkte virkning af bestemmelser i Århuskonventionen anerkendes kun for nogle af konventionens bestemmelser.

II retsvæsen

Den franske retsorden er organiseret på grundlag af en grundlæggende sondring mellem to kendelser afsagt af domstole:

- den retsorden, der behandler tvister mellem privatpersoner eller organer; og om
- bekendtgørelse tager sig af sager, der involverer en eller anden form for tvist mellem borgerne og de offentlige myndigheder, en privatperson eller et organ (virksomhed, sammenslutning osv.), og et offentligt organ.

Hver af dem består af almindelige domstole og særlige domstole.

Der er to typer domstole: De civile domstole og straffedomstole.

I første instans, de civile domstole er normale (regional ret) eller specialiserede retter (distriktsretter, kommercielle, sociale domstole og Conseil des Prud'hommes for Labor forbindelser tvister mellem arbejdstagere og arbejdsgivere handelsretter for tvister, der involverer forretningsfolk og virksomheder samt sociale kasser og domstole, og Domstolen forpagtningskontrakternes).

Tilrettelæggelse af kriminalretter sondre mellem tre typer af lovovertrædelse:

- lovovertrædelser (mindre forseelser), prøvet ved politiretter,
- handlinger (misdemeanors), prøvet ved straffedomstole,
- grov kriminalitet (forbrydelser, retsforfølges ved nævningeretten (den eneste ret fastsætte jurymedlemmer).

Der findes en særlig domstol for mindreårige, eller ungdomsdomstole ungdomsdomstolen i både civil- og strafferetlige sager.

Alle appeller af de civil- og strafferetlige domme er indbragt for Court of Appeal, undtagen for appeller af afgørelser fra Domstolen, som påhviler en anden ret nævningerettens nævningerettens. Afgørelser truffet af appeldomstolene kan appelleres til kassationsretten, Supreme Court of the dommerkendelse. "Cour de cassation" er ansvarlig for at behandle appeller mod afgørelser truffet af lavere domstole, der beslutter af revisionsankers, proceduren og kan ophæve eller omstøde domme og overføre sager om genoptagelse af sagen til en af de 35 appelretter for prøvelse.

Forvaltningsdomstolene er den almindelige forvaltningsret i første instans. De specialiserede forvaltningsdomstole er hovedsagelig den nationale domstol for asylret, den finansielle domstole (regionale hensyn kamre og Revisionsretten), den disciplinære retsinstanser (Domstolen for finansiell og finanspolitisk disciplin, Higher Council for dommer, ordinal retter, domstole osv.). Appellen i deres afgørelser i princippet er blevet indbragt for en forvaltningsdomstol, hvis afgørelser i søgsmål med statsrådet.

Conseil d'État er den højeste forvaltningsret og højeste appeldomstol om lovligheden af forvaltningsakter. Som kassationsinstans kun udøver kontrol over den korrekte anvendelse af forretningsordenen og ved de afgørelser, der anfægtes ved det. Desuden er Rådet også i visse tvister som den i de retsakter, som ministrene, træffer afgørelse i første og anden instans. Statsrådet afgiver udtalelse også regeringen om forslag til lovgivning og om nogle udkast til bekendtgørelser.

Kompetencekonflikten mellem retslige og administrative domstole afgøres af den jurisdiktionelle tvist, bestående af et lige antal medlemmer af højesteret og den øverste forvaltningsdomstol.

Forfatningsrådet, som består af ni medlemmer, er kompetent til at træffe afgørelse om forfatningsmæssigheden af organiske love og den lovgivning, den har fået forelagt, og til at overvåge den korrekte funktion af valg. Den ikke har nogen kompetence vedrørende forvaltningens retsakter.

Der findes ikke specialdomstole på miljøområdet. Alle franske domstole behandler miljøspørgsmål i henhold til deres respektive kompetencer.

"forum shopping" findes ikke i den franske retsorden. Retternes kompetence er fastlagt ved lov.

Der er ingen sondring mellem ordinære og ekstraordinære retsmidler på franske retslige procedurer. Der sondres mellem almindelige klagesager og hjemvisninger ("om"), der tillader midlertidige foranstaltninger (suspension af en retsakt, betaling af en foreløbig erstatning) eller undersøgelsen eller instruks (udnævnelse af en ekspert). De afgørelser, der træffes i første instans kan blive omstødt ved appel, og Domstolens afgørelser kan annulleres af den øverste kassationsret (statsrådet eller kassationsretten).

Administrative dommere er brede beføjelser, herunder til dommere ved retter i første instans. Forvaltningsdommeren kan tilsidesætte en ulovlig administrativ afgørelse. Dommere kan også pålægge administrationen at tage denne annullerede beslutning ved at præcisere indholdet af denne nye afgørelse.

Der er ingen specifikke regler i retslige procedurer på miljøområdet, er der kun to undtagelser ved forvaltningsdomstolene.

Den første artikel L. 122-2 i miljøloven og L. 554-11 i lov om forvaltningsret, tillader suspension af en tilladelse eller en beslutning om godkendelse, hvis gennemførelse af foranstaltninger eller arbejder, der på grund af deres størrelse eller indvirkning på det naturlige miljø, ikke burde have været genstand for en miljøkonsekvensvurdering, men dette blev ikke gennemført.

Den anden artikel L. 123-12 i miljøloven og L. 554-12 i lov om forvaltningsret, tillader suspension af en afgørelse om gennemførelse af interventionerne, strukturer, eller bygge- og anlægsarbejder, der er genstand for en forudgående offentlig høring, hvis en appication rejste alvorlig tvivl om lovligheden af beslutningen: Hvis resultaterne af den kompetentemyndighed er ugunstige, eller når den krævede offentlige høring ikke har fundet sted.

I begge tilfælde er betingelsen om uopsættelighed, som er forpligtet til at anordne udsættelse af en retsakt som hovedregel er formodning

Normalt dommere, navnlig administrative dommere, har ikke ret til at indbringe en sag for en domstol, skal kun de parter, herunder borgere, ngo'er, virksomheder, forvaltninger og offentlige myndigheder. Men der er en undtagelse: retlige foranstaltninger kan iværksættes ex officio i kriminalsager af anklagemyndigheden i Republikken. Dette er også muligt på miljøområdet.

III sager om adgang til oplysninger

Den generelle lovgivning om adgang til administrative dokumenter (lov nr. 78-753 af 17. juli 1978, som ændret ved lov nr. 79-583 af 11. juli 1979 om begrundelse af administrative afgørelser og forbedring af forholdet mellem myndighederne og offentligheden, og af art. 7 i lov nr. 321 af 12. april 2000 om borgernes rettigheder i deres kontakt med administrationen) etableret fri adgang til administrative dokumenter. Loven omfatter alle dokumenter, som administrationen (uanset om de hidrører fra den administration, eller om de har en tredjepart oprindelse), og som efter deres art, formål eller anvendelse er forbundet med udøvelse af en offentlig tjenesteydelse. Denne lov bestemmer, at adgang til administrative dokumenter må ikke bevilges, såfremt gennemsyn eller meddelelse af disse dokumenter ville skade forretningshemmeligheder er beskyttet af loven.

Retten til at få adgang til oplysninger om miljøet udøves under de generelle betingelser, der er fastsat ved lov af juli 17 og 1978 samt de særlige bestemmelser i miljøloven.

Den ulovlige administrative afgørelser vedrørende dette emne kan annulleres af administrative domstole, efter meddelelse af en national kommission.

I artikel R.421-5 i code de la forvaltningsdomstole bestemmer: "Fristen for at iværksætte appel til prøvelse af en afgørelse, som er forelagt Domstolen, er kun bindende, hvis det er blevet nævnt, samt hvilke foranstaltninger der skal benyttes i meddelelsen om afgørelsen."

På miljøområdet, et stiltiende afslag på at udlevere oplysninger nødvendigvis er ulovlig, fordi denne afgørelse ikke er blevet meddelt sagsøgeren ved en begrundet, skriftlig retsakt, der præciserer de midler og perioder med påstand ved en forvaltningsdomstol.

Lov nr. 78-753 af 17. juli 1978 nedsat en uafhængig kommission om aktindsigt (CADA), som er ansvarlig for at sikre respekt for retten til aktindsigt i administrative dokumenter. Den c.a.d.a. også har kompetence i spørgsmål vedrørende adgang til oplysninger om miljøet. Skal sagen først indbringes for dette udvalg, inden den indbringer den for den administrative domstol. Den procedure, der er fastsat i punkt 17, 18 og 19 i dekret nr. 2005-1755 af 30. december 2005 om aktindsigt i administrative dokumenter. En ansøger, der har været udsat for et afslag på at meddele har til at indbringe spørgsmålet for CADA senest to måneder fra meddelelsen af afslaget. I perioden på en måned efter modtagelsen af meddelelsen, skal den kompetente myndighed redegøre for sin holdning til de cada. Hvis denne kompetente myndighed fastholder sit oprindelige afslag eller ikke reagerer inden for to måneder fra indbringelse af sagen for CADA, kan ansøgeren appellere til forvaltningsdomstolen om annulation.

Retterne kan pålægge administrationen at fremlægge de ønskede oplysninger. Domstolene kan også annullere afgørelsen om at nægte adgang og dermed drage konsekvenserne af et afslag.

Domstolene kan kræve, at oplysninger udleveres.

IV adgang til domstolsprøvelse i forbindelse med offentlig deltagelse

En facilitet, der drives eller ejes af en anden person eller enhed, i offentligt eller privat regi, der kan udgøre risici eller ulemper for beboerne, sundhed, sikkerhed, folkesundhed, landbrug, miljøbeskyttelse, beskyttelse af seværdigheder og monumenter, kaldes en "klassificerede anlæg til beskyttelse af miljøet (icpe)" i Frankrig, og er underlagt en særlig retlig ordning, der er beskrevet af miljøloven. Der findes omkring 500000 af sådanne faciliteter i Frankrig.

Lovgivningen om klassificerede anlæg med henblik på miljøbeskyttelse, afholde tre forskellige ordninger afhængigt af alvoren af de risici og ulemper: godkendelse, rapportering, og en nylig overgangsordning at forenkle tilladelse, benævnt "registrering" (bekendtgørelse nr. 2009-663 af 11. juni 2009 og dekret nr. 2010-368 af 13. april 2010).

I henhold til ordningen med forudgående tilladelse, ret til at køre gives efter en "konsekvensanalyse" og en "Offentlig høring".

Appellen til en højere administrativ myndighed over for en administrativ afgørelse er altid muligt (det er et overordnet princip i retspraksis). Medmindre en særregel fremfører, at det er valgfrit.

Det generelle princip er, at administrative afgørelser kan indbringes for en domstol direkte, hvis ingen specifikke processuelle regler er på plads (f.eks. i forbindelse med adgang til miljøoplysninger). Der er ingen specifikke bestemmelser om offentlig deltagelse og afgørelser i forbindelse hermed.

I fravær af specifikke regler fastsat ved lov om nødvendigheden af en administrative krav, administrative afgørelser kan indbringes direkte for en forvaltningsdomstol.

Den administrative Domstolene foretager prøvelse af den formelle lovlighed og den materielle lovlighed af alle administrative beslutninger.

Retten undersøge de materielle, tekniske konstateringer og beregninger, når de anses for hørende til beslutningen.

Lovligheden af administrative planlægning kontrolleres af forvaltningsdomstolene. Betingelserne for søgsmålskompetence, regler for bevisførelse, regler om høring eller omfanget af Domstolens prøvelse ikke er specifikke på dette område.

Om søgsmålskompetence: enhver fysisk person, der er bemyndiget til at gå til domstolene kan indbringe for de administrative domstole. Denne kapacitet vil blive vurderet på grundlag af de civilretlige regler. Derfor non-emancipated mindreårige samt den vigtige personer "i henhold til sikring af retfærdighed på grund af psykiske eller er under strafferetlige domme, der førte til deres retlige forbud ikke er i stand til at gå til domstolene. ERKENDER den administrative praksis imidlertid, at visse personer, mens de er uarbejdsdygtige i henhold til den borgerlige lovbog, har kapacitet til at udøve appel om overskridelse af beføjelser over afgørelser, der berører "det grundlæggende princip om retten til habeas corpus."

Juridiske personer eller grupper kan indgive en klage over de foranstaltninger, der berører deres interesser (eksistens, ejendom, aktiviteter, driftsbetingelser) samt anmode om erstatning for den økonomiske og ikke-økonomiske skade, de har lidt. Men de kan også gå til domstolene for at forsvare de kollektive interesser, de repræsenterede, for så vidt som forordningen eller den omtvistede foranstaltning skader denne kollektive interesse.

I forvaltningsretlige tvister, som private retssager, sagsøgeren har bevisbyrden. Anvendes dette princip dog lidt forskelligt i forvaltningsretlige tvister, navnlig når de beviselementer beror hos administrationen eller, når det drejer sig om erstatningsansvar, baseret på princippet om andrageren er fritaget fra at etablere den fejl, han/hun hævder, og som forpligter administrationen til at bevise, at han ikke har begået nogen fejl. I betragtning af høringernes inkvisitoriske karakter af proceduren, administrative dommere, som har betydelige beføjelser til at iværksætte undersøgelser, faktisk bidrager væsentligt til at fastslå de faktiske omstændigheder. Om nødvendigt, kan han/hun kræve fremlæggelse af dokumenter eller fortsætte sig til visse undersøgelser ved direkte undersøgelse af akter eller dokumenter, ved at besøge steder, ved at deltage i høringer eller ekspertvurderinger.

Artikel L. 6 i Code of Administrative Domstol fastslår princippet om, at "arbejde skal afholdes i et offentligt retsmøde".

Reglen om lovlighed har forskellige krav, som den fortolkes og gennemføres ved en forvaltningsdomstol. Navnlig reglen ikke udelukke de administrative myndigheders handlefrihed, hvilket viser, hvad der kaldes deres "fulde beføjelser til at handle".

Når administrationen har valget mellem at vedtage en afgørelse, og afholde sig fra enhver afgørelse eller mellem to eller flere afgørelser af forskelligt indhold, men også i overensstemmelse med loven, at dommeren ikke altid er forpligtet til at kontrollere hensigtsmæssigheden af de valg, som træffes af administrationen på området.

Desuden er underlagt reglen om lovlighed er mere eller mindre strenge, alt efter om den retslige kontrol er indført som en "normal" eller en "begrænset kontrol." kontrol skal være begrænset til tilfælde, hvor den omstridte beslutning blev vedtaget i at udøve skønsbeføjelse, dvs. når beslutningens lovlighed skal vurderes. I den foreliggende sag har den administrative dommer vil kontrollere, om afgørelsen hviler på en faktisk fejl, retlige fejl eller magtmisbrug, men kontrol af de faktiske omstændigheder "retlig vurdering vil kun fokusere på åbenbare fejl ved vurderingen. I de sædvanlige tilfælde, hvor den administrative afgørelse er baseret på retlige kriterier, og hvor der derfor foretager dommeren en normal kontrol, alle fejl i forbindelse med den retlige kvalifikation af de faktiske omstændigheder vil blive kontrolleret.

I visse tilfælde blev den normale kontrol og begrænset kontrol udøves i henhold til specifikke vilkår. Den begrænsede kontrol omfatter ikke en åbenbart urigtig vurdering, når beslutningen er resultatet af en suveræn administrationens vurdering (eksempel på undersøgelse juryer).

De har også beføjelse til at afveje den administrative afgørelse's fordele og ulemper; Afgørelsen vil kun være lovlig, hvis den er korrekt afspejler de faktiske forhold.

Den miljømæssige konsekvensanalyse (screening eller afgrænsning, beslutning) er et led i proceduren for godkendelse af et anlæg, der er klassificeret med henblik på miljøbeskyttelse. Det er muligt at anmode om annullation af denne tilladelse eller godkendelse af projektet ved forvaltningsdomstolene for manglende eller utilstrækkelige VVM-direktivet [1].#_ftn1 Men det er ikke muligt at handle direkte ved domstolene mod denne VVM-procedure.

De endelige tilladelser kan prøves ved Domstolen. Betingelserne for søgsmålskompetence, regler for bevisførelse, regler om høring eller omfanget af Domstolens prøvelse ikke er specifikke på dette område.

Den administrative Domstolene foretager prøvelse af den formelle lovlighed og den materielle lovlighed af alle administrative beslutninger. Retten undersøge de materielle, tekniske konstateringer og beregninger, når de vedrører beslutningen. Miljøkonsekvensanalysen er kontrolleret, fordi det er det vigtigste aspekt af den processuelle lovlighed.

At godtgøre en søgsmålsinteresse er den væsentligste betingelse, der skal opfyldes, for at en appel kan antages til realitetsbehandling.

Bortset fra det særlige tilfælde, hvor en offentlig myndighed, som har et lovbestemt warrant giver den mulighed for at gribe ind over for de foranstaltninger, den betragter som ulovlig (tilfælde af en præfektorelle anmodning om domstolsprøvelse), interesse begrundet udøvelse af appellen. Denne interesse, hvis eksistens er vurderet på tidspunktet for appellen, kan være af forskellig art: moralsk eller materielt, individuelt eller kollektivt.

I alle tilfælde skal det være personlig, berettiget og relevant. Det første af disse krav hindrer en person i at handle på vegne af en anden uden dommerkendelse, eller kun påberåbe sig sin egenskab som borger, forbruger eller valgte officielle til at modsætte sig en retsakt er lovlig. Nødvendigheden af en beskyttelsesinteresse modsætter sig, at en appel har til formål at beskytte en ulovlig eller umoralsk situation. Endelig er status som andrageren handlinger skal være knyttet til den omtvistede afgørelse. Desuden er denne interesse skal være direkte og sikker, som direkte og helt sikkert krænkede ved den anfægtede afgørelse.

Den administrative Domstolene foretager prøvelse af den formelle lovlighed og den materielle lovlighed af IPPC [2] afgørelser samt lovligheden af alle administrative beslutninger.#_ftn2 De er også nødt til at undersøge de materielle, tekniske undersøgelser, beregninger og IPPC dokumentation, hvis disse elementer anses for at tilhøre den afgørelse. Retten undersøge de materielle, tekniske konstateringer og beregninger, når de betragtes som hørende til afgørelsen.

De argumenter, der er fremført til støtte for et annullationssøgsmål til prøvelse af en administrativ afgørelse (appel om magtmisbrug) opdeles i to kategorier: Eksterne og interne lovlighed.

Den eksterne hjælp af ulovlighed i forbindelse med gennemførelsen af retsakt: inkompetence hos ophavsmanden til retsakt, proceduremæssige ulovlighed, fejl og uregelmæssigheder, herunder manglende begrundelse)

Midlerne skal være lovlige vedrører indholdet, retsaktens indhold og begået en faktisk eller retlig fejl:

- Retsvildfarelse: anvendelse af en retsregel, der ikke finder anvendelse eller en fejlforklaring af de gældende regler
- fejl i virkeligheden: fejl ved kvalificeringen af de faktiske omstændigheder eller foretaget et åbenbart urigtigt skøn ved dommeren udøver begrænset kontrol,

og om procedurefordrejning eller effekt.

Det er ikke nødvendigt at deltage i den offentlige høringsfase i IPPC-direktivet eller VVM-procedure eller til at fremsætte bemærkninger til at have en søgsmålskompetence ved de administrative domstole.

Appellen for magtmisbrug er vidtåben for parterne i en retssag, men det er ikke en "actio popularis". For at være berettiget til at få adgang til domstolsprøvelse, skal sagsøgeren godtgøre, at en "interesse" i forbindelse med afgørelsens indhold, dvs. til gengæld meget bredt og generelt af forvaltningsdomstolene. Denne interesse skal være direkte, bestemte og faktiske.

Beføjelsen til at udstede påbud er tilgængelige til administrative domstole i alle sager.

I lang tid var den administrative dommeren nægtede at udstede påbud over for administrationen, herunder for udførelsen af sine afgørelser. Det eneste middel til beslutningens støttemodtager var at indlede endnu en klage over administrationens inert. Loven af 8. juli 1995, tildeler de administrative domstole muligheden af at tage til administrationen påbud om at træffe en gennemførelsesforanstaltning i en bestemt retning eller atter at udtale sig i en på forhånd fastsat tidsramme.

Der skal i denne forbindelse henvises til den specifikke anmodning om påbud. Offentlige organer eller privatretlige institutioner med ansvar for forvaltning af offentlige tjenester er omfattet af dette forbud.

Den påbudsbeføjelse modsvarer af en mulig sanktion. Denne sanktion skal indgives, undtagen ved statsrådet, som kan udtale det automatisk og i øvrigt støttes af specialiserede afdelinger, der er ansvarlige for at følge gennemførelsen af dens beslutning.

Om klassificerede anlæg med henblik på miljøbeskyttelse, den administrative dommer har beføjelse til at udstede påbud over for præfekten. Den kan søge at gennemføre enhver foranstaltning, den måtte finde nødvendig.

V adgang til prøvelse af handlinger eller undladelser

Forordninger kan rejses direkte over for privatpersoner eller private virksomheder inden for de almindelige civile domstole eller straffedomstole. Kriminalretterne kan idømme en bøde den privatperson (der er også en mulighed for, at en person er idømt fængsel), hvis hun/han forårsagede et miljøskader. Men dette er kun muligt, hvis denne har tidligere var kriminaliseret ved lov. Der er ingen generel kriminalisering på miljøområdet, så de strafferetlige dommere skal henvise til de opregnede liste over straffeloven. Den civile dommer kan punktum enkeltpersoner eller private virksomheder til at kompensere en miljøskade, når tre betingelser er opfyldt:

- (1) forfatteren er ansvarlig for disse skader,
- (2) denne handling har forvoldt erstatningsberettiget skade,
- (3), og der er årsagssammenhæng mellem handlingen og skaden.

Nogle civilretlige erstatningsansvarsordninger selv kan give anledning til et sådant ansvar uden culpa (forpligtelse til at hæfte for tredjemands forpligtelser eller andre ting, eller for defekte produkter). Driftslederen af et anlæg kan også pålægges at rense forurenede (efterbehandling).

Krav til beskyttelse af miljøet, kan sendes direkte til de administrative domstole mod staten eller offentlige organer (lokale myndigheder). Disse midler gør det muligt for de administrative domstole at annullere ulovlige administrative afgørelser (f.eks. tilladelser), fastsætte nye krav til private operatører for at forbedre miljøbeskyttelsen, eller udøve det ansvar, der påhviler staten eller lokale myndigheder. Dette ansvar er oftest i tilfælde af mangler i de kontrolbeføjelser, der forvaltes af offentlige organer. Men eksemplerne er sjældne. Statsrådet undertiden deler ansvaret mellem staten og kommunen (se for eksempel: CE, juli 13 taverny kommune, 2007, nr. 293210). Lov af 1. august 2008, offentliggjort med henblik på gennemførelse af EU-direktivet af 21. april 2004 ikke skabe et princip om subsidiært ansvar i tilfælde af umulighed for at gennemføre princippet om, at forureneren betaler.

Artikel L 165-2 i Code for miljøet som følge af lov nr. 2008-757 af 1. august 2008, forudsat at gribe et dekret, at udpege de kompetente myndigheder spørgsmål om erstatningsansvar for miljøskader. Dekret nr. 2009-496 af 30. april 2009 har udpeget flere myndigheder i staten, i henhold til de typer projekter, planer og programmer: Ministeren for miljø, det generelle råd for miljø og bæredygtig udvikling, præfekt for regionen, en anden præfekt koordinator eller en maritim præfekt (for havområder).

Der findes ingen særlige regler om anmodninger om handling på miljøområdet. Statens ansvar kan ikke påberåbes direkte for de administrative domstole. Den påstand, at en dommer er altid en appel indgivet mod den udtrykkelige eller stiltiende afvisning af staten eller af en positiv besvarelse anses som utilstrækkelig.

Der er ingen specifikke regler vedrørende betingelser for behandling af sager om erstatningsansvar for miljøskader i fransk ret. Advokater skal henvise til de almindelige principper om statens ansvar. Administrative dommere kan omstøde afvisningen af påstanden og fordømme den stat, hvis (1) det er ansvarlig for skaden, (2) hvis dette tiltag (eller manglende tiltag oftere) har forårsaget erstatningsberettiget skade, og (3) der er årsagsforbindelse.

Når en ulovlig administrativ afgørelse på miljøområdet er blevet annulleret, forvaltningsdomstolene skal efter anmodning fra ansøgeren, forudsætter, at de kompetente offentlige myndigheder at drage konsekvenserne af denne annullation.

Der er flere regler om erstatningsansvar for miljøskader. Hver af dem er baseret på særlige betingelser. Ved forvaltningsdomstolene, påhviler forureneren kan søges på grundlag af "IPPC-direktivet" (operatørens ansvar), regler om affaldshåndtering (indehaveren), eller den særlige ordning, der blev indført ved lov af 1. august 2008. Ved de civile domstole, miljøskader, kan kompenseres på grundlag af de fælles ordninger for civilretligt ansvar (for embedsmisbrug, forsømmelighed, og nogle gange uden nogen fejl) eller særlige hverv (unormal kvarter forstyrrelser, skader forårsaget af visse typer forurening: Carbonhydrider og nukleare anlæg). Domstolene kan sanktionere for miljøskader, som forinden er blevet kriminaliseret (også se på svar nummer ét).

Vi andre midler for adgang til klage og domstolsprøvelse

Alle almindelige retssager, administrative, civilretlige eller strafferetlige sandsynligvis vil blive anvendt på miljøområdet. Der er ikke andre specifikke regler på dette område.

Der er ikke særlige offentlige myndigheder ansvarlige for at sikre adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet. Ombudsmanden, de offentlige anklagere og alle jurisdiktioner kan gribe ind på det miljøretlige område.

Den Europæiske Ombudsmand blev oprettet ved lov af 3. januar 1973 om modellen til den svenske ombudsmand. Dette er en "uafhængig administrativ myndighed", der er ansvarlig for at forbedre forholdet mellem borgerne og de offentlige forvaltninger. Ombudsmanden intervernerer i tvister mellem borgere og offentlige myndigheder. Han er ansvarlig for fremsættelse af løsningsforslag til en mindelig løsning af tvister. Denne myndighed har skiftet navn siden marts 31, 2011, er det nu kaldes "forsvarer af rettigheder."

Den offentlige anklager (procureur de la République) er den dommer, der er ansvarlig for "offentlige" jurisdiktion "tribunal de grande instance (TGI)," de vigtigste civil- og strafferetlige domstol ved første instans. Anklagemyndigheden er underlagt Justitsministeriet. De opgaver, der udføres af anklagere udøves hovedsagelig i straffesager. Han er ansvarlig i overensstemmelse med princippet om anklagemyndighedens skøn at retsforfølge lovovertrædere eller ej (også på miljøområdet).

Når en strafbar handling vedrørende miljøet fandt sted, privat påtale er til rådighed.

Der er to muligheder for sager for forvaltningsdomstolene i tilfælde af administrativ passivitet eller uhensigtsmæssige tiltag:

- annullationssøgsmål til prøvelse af en ulovlig forvaltningsafgørelse: "appel om misbrug af beføjelser".
- erstatningssøgsmålet mod en offentlig myndighed, når det er godtgjort, at denne manglende handling eller uhensigtsmæssige indgreb forårsaget skade.

VII Retlig status

Artikel 31 den civile retsplejelov anerkender søgsmålskompetence for personer, som har interesse og repræsentativitet. Ansøgeren skal påvise en legitim interesse, der er beskyttet af loven, og en personlig og direkte interesse ("ingen hævder med fuldmagt"). Loven giver også juridiske personer; herunder sammenslutninger; Ngo'er; og professionel juridisk oprettet, fagforeninger for at forsvare fælles interesser hos deres medlemmer. Interessen for at indbringe sagen for en domstol skal være eksisterende og faktisk, men domstolene har undertiden anerkendt formalitetsspørgsmålet i annullationssøgsmål, når renten er i fremtiden eller usikre.

Disse civilretlige begreber findes i retspraksis af administrative domstole og en pragmatisk og omfattende fortolkning. "appel om misbrug af beføjelser" er helt åbent mod enhver administrativ afgørelse, men kvaliteten af borgernes liv ikke er tilstrækkelig for at handle: Det er ikke en "actio popularis". For at være berettiget til at udøve det, sagsøgerne skulle begrunde en interesse, der giver søgsmålskompetence ", som er direkte, bestemte og nuværende (CE, 21 décembre 1906, Union des propriétaires et des Contribuables du district de La Croix — seguey — Tivoli, Recueil Lebon, s. 962 — CE, december 21, s. 1906 (sammenslutning af ejere og skatteyderne i distriktet cross-seguey — Tivoli, Recueil Lebon, s. 962).

Disse principper gælder for alle ansøgere: fysiske personer, juridiske personer fra privatretten, franske eller udenlandske foreninger, ngo'er osv.

Der er ingen mekanisme for "actio popularis" i Frankrig.

Ombudsmanden kan ikke gribe ind i en sag anlagt ved en domstol, eller anfægte gyldigheden af en retsafgørelse. Ombudsmanden dog kan udstede påbud over for de offentlige myndigheder, når de afslår at fuldbyrde en retsafgørelse til fordel for sagsøgeren.

De offentlige anklagere ikke have nogen interesse i at handle, før de administrative domstole. De kan udelukkende medvirke i straffesager.

Alle andre offentlige institutioner, og som har søgsmålskompetence til at handle, før de administrative domstole, når de har interesse at anmode om eller at forsvare.

Der er ingen specifikke regler om VVM og IPPC søgsmålskompetence for enkeltpersoner/ngo'er samt adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet.

VIII Retlig repræsentation

Inden den første instans forvaltningsdomstole (artikel R. 431-2 i lov om forvaltningsret), repræsentation ved en juridisk rådgiver er pålagt i forbindelse med fuld jurisdiktion: i det væsentlige monetære eller kontraktlige tvister. De øvrige tvister er implicit udelukket fra reglen om obligatorisk repræsentation. Før de administrative domstole (artikel R. 811-7 i lov om forvaltningsret), en juridisk rådgiver er reglen (kun undtagelser: omtvistede overskridelse af beføjelser i forhold til public service og omdiskuterede Highway Traffic overtrædelser).

Ved retterne i første instans samt ved appelretterne, er fritaget for at have en advokat.

Reglen om obligatorisk repræsentation er bredere ved statsrådet: Dette er hovedreglen (undtagen for visse situationer, som f.eks. en tvist om social bistand). Med hensyn til overskridelse af beføjelser i første og sidste instans, advokat ikke er obligatorisk.

Manglen på advokatbistand sanktioneres ved afvisning af begæringen, efter et svigt i reguleringen.

Miljølovgivningen er et tegn på specialisering i brug ved advokat erhverv (dekret af 28. december 2011, den franske statstidende nr. 0301 af 2011. december 29, s. 22577). Webstedet for hver søjle omfatter en liste over advokater med speciale i dette område. En miljøforening kan handle på vegne af enkeltpersoner, der er ofre for fordomme, hvor det fik mandat til at gøre det. Det kan også virke mod enhver administrativ afgørelse, som kan have negativ indvirkning på miljøet.

IX beviser

I forvaltningsretlige tvister, som private retssager, bevisbyrden bæres af sagsøgeren. Dette princip finder imidlertid i forvaltningsretlige tvister, navnlig når de beviser elementer beror hos administrationen eller, når det drejer sig om erstatningsansvar, hvis det antages, at formodninger om at fritage andrageren fra den fejl, han/hun har påberåbt sig, og som forpligter administrationen til at bevise, at han ikke har begået nogen fejl.

I betragtning af høringerne inkvisitoriske karakter af proceduren, administrative dommere, som har betydelige undersøgelsesbeføjelser, faktisk bidrager væsentligt til at fastslå de faktiske omstændigheder. Om nødvendigt, kan han/hun kræve meddelelse af dokumenter eller erklære sig til visse undersøgelser ved direkte undersøgelse af akter eller dokumenter, ved at besøge steder, ved at deltage i høringer eller ekspertvurderinger.

Parterne altid kan fremlægge nye beviser. Men den procedure, der gælder for de administrative domstole kaldes "inkvisitoriske": Det betyder, at dommeren er føreren af proceduren. Han meddeler de argumenter, som de appellerende selskaber. Han kan også anmode parterne til at fremlægge nye dokumenter med henblik på at godtgøre de faktiske omstændigheder. Han kan endvidere pålægge en ekspertise.

Proceduren ved forvaltningsdomstolene er forskellige fra den ene ved de almindelige civile domstole. Ved civile domstole parterne udøver retssagen ved at anmode dommeren om at foranstalte en undersøgelse en ekspertise. Forvaltningsdommeren ikke er bundet af parternes anmodning: Det er ikke obligatorisk at anvende ekspertise, når det er indgivet af en part, hvis dommeren skønner, at sagen er tilstrækkeligt til at udgøre en straffedom. Han kan derimod bestille en ekspertise, selv hvis der ikke foreligger en sådan begæring er fremsat af parterne.

Dommeren er ikke bundet af resultatet af en ekspert. Han skal altid evaluere undersøgelser med kritiske øjne. Hans løsning kan baseres på andre forhold i sagen, der anfægter de konklusioner i en sagkyndig rapport. Denne gamle grundsætning er blevet udtrykkeligt fastsat i artikel 22 akten af 1889. juli 22, der gælder for de administrative domstole og er også et d'Etats retspraksis.

X Foreløbige retsmidler

I henhold til retspraksis kan princippet om umiddelbar fuldbyrdelse af administrative afgørelser er en grundlæggende regel i offentlig ret (CE, Ass., 2 juillet 1982, Huglo et autres). Således, administrative afgørelser kan fuldbyrdes umiddelbart, uanset en sag for Retten. Den klassiske sagsanlæg til prøvelse af sådanne afgørelser ikke har opsættende virkning. Der er visse undtagelser, især når det gælder indvandring eller skattelovgivning, men ikke på miljøområdet.

Der er mulighed for et foreløbigt retsmiddel mod administrative afgørelser i administrative retslige procedurer på miljøområdet, som i alle sager. Denne mulighed findes ikke ved forvaltningsdomstolene til prøvelse af handlinger eller manglende handlinger fra andre private parter. Men en sådan procedure kan gennemføres af almindelige civile domstole ("référé civil").

I nødstilfælde kan den midlertidige udsættelse af gennemførelsen udsættelse af gennemførelsen af en administrativ afgørelse, indtil en dommer har udtalt sig om denne beslutnings lovlighed. Andrageren skal påvise den presserende karakter, og at der er alvorlig tvivl om lovligheden af beslutningen for Retten i stand til at træffe afgørelse om en foreløbig foranstaltning i et par dage.

Det er muligt at appellere en afgørelse truffet af en forvaltningsdomstol vedrørende påbud. Denne appel skal indgives direkte til den øverste forvaltningsdomstol.

XI omkostninger

Juridiske omkostninger omfatter retsafgifter og advokatsalærer.

- Sagsomkostningerne er fastsat i section 695 i den civile retsplejelov. Disse omkostninger er reguleret eller tariffed afgifter:

- Fogedens honorar (lov bestemmer, at retsakter om indførelse af retssagen, og de domme, der sendes til den indsigende part af en foged);
- gebyrer, der er kendt som "postulat og advocacy" (dekret nr. 72-784 af 1972. august 25, revideret i 1975), som er opdelt i en "fast gebyr" afhængigt af forsøgets karakter, og en "forholdsmæssig", beregnet på grundlag af de finansielle virkninger af retssagen;
- og "ekspert honorarer".

Der er ingen honorar til fogeden eller omkostninger postulat ved forvaltningsdomstolene.

- Advokatsalærer. Disse afgifter betegnes "uoprettelig", fordi de ikke kan få refunderet (tilbage), da de ikke er juridisk påkrævet. "

Udgifter, som advokaten har afholdt i forbindelse med udførelsen af dennes mission på vegne af sin klient: banderoler for registreringsafgifter, promovering af rettigheder, ophavsrettigheder, honorarer til sagkyndige, foged, gebyrer osv.

Stempelafgiften blev afskaffet for de registrerede anmodninger siden 1. 2004. Men siden den 1. oktober 2011 har enhver person, der søger retfærdighed skal betale en afgift stempel på 35 EUR. Dette beløb skal betales på hvert trin i proceduren: første instans, appelretten og kassationsretten.

Advokaters salærer, er frit mellem parterne og deres advokater: Det er ikke muligt at give et skøn.

Udgifterne til en ekspert i Retten fastsættes af dommeren. F.eks. i 2009, den almindelige appeldomstol og den administrative domstol i Caen foreslog, at man anvender følgende tidsplan:

- Gebyrer for eksperter: 90 EUR for en time til 180 EUR og derefter afhængigt af sagens kompleksitet.
- Indtastning: 7 EUR pr. side.
- Kopi: 0,42 EUR pr. side til 1,5 EUR for en Color kopi.
- Dokumenter fås på CD: 20 EUR hver.
- Porto: Ifølge posttakster.
- Fee-kilometer: 0.60 til EUR 0.80/km.
- Rejse, hotel, måltider: Ifølge begrundelser.

<http://www.upem.org/documents/coutjud.html>

Omkostningerne i forbindelse med et søgsmål med påstand om forbud/sikrende retsmiddel er de samme som for en hovedsag.

Juridiske omkostninger dækkes normalt af den tabende part. I henhold til artikel L 761-1 i Code of Administrative Justice: "I alle tilfælde den tabende part skal betale den anden part det af Retten fastsatte beløb for afholdte omkostninger. Tager dommeren hensyn til egenkapital eller den økonomiske situation for den part. Han kan endog automatisk, af grunde, der bygger på lignende betragtninger, at der er nogen grund til at fordømme. ". Administrative domstole imidlertid normalt begrænse de omkostninger, der skulle betales til et par tusinde euro.

XII mekanismer for finansiel bistand

Der er ingen specifikke regler vedrørende sagsomkostninger i procedurer i miljø sager. Der er kun én afgift ved forvaltningsdomstolene. Lov af 29. juli 2011 blev der indført en særlig afgift på 35 EUR, som skal betales ved indgivelse af en procedure ved en domstol (administrative eller andet). Denne afgift er en betingelse for, at anmodningen kan behandles. Modtagere af retshjælp skal ikke betale denne afgift (se svaret på spørgsmål 2).

Der er tale om "retshjælp" i Frankrig. Den nuværende retlige ordning har hjemmel i Legal Aid Act (nr. 91-647 af 10. juli 1991) og dekret nr. 91-1266 af 18. december 1991. Det omfatter:

- Retshjælp: finansiel støtte i forbindelse med retssager og udenretslige sager;
- Støtte til advokatsalærer i straffesager, der er tilgængeligt som et alternativ til retsforfølgelse (forlig og mediation), for at yde juridisk bistand til dem, der ejes af politiet til afhøring og for disciplinærsager i fængsler;
- Adgang til lovgivningen (information, vejledning, gratis juridisk høring). Retshjælp giver modtageren til gratis bistand fra en advokat eller en anden retlig aktør (avoué, notar, foged, auktionarius osv.) og fritagelse for at betale sagsomkostninger.

Retshjælp er også tilgængelig på miljøområdet uden særlige regler.

Retshjælp er omfattet af krav til ressourcer, nationalitet, bopæl og anerkendelse. Du kan få retshjælp, hvis gennemsnittet af deres kombinerede midler i det foregående kalenderår ikke overstiger en vis tærskel, der hvert år fastsættes ved lov. Du har ret til juridisk bistand, hvis du er en fransk statsborger eller en EU-borger eller en udenlandsk statsborger med sædvanligt og lovligt ophold i Frankrig. Sædvanlige og lovlige opholdssted i Frankrig er en principalsag. Retshjælp ydes ikke, hvis foranstaltningen åbenbart ikke kan antages til realitetsbehandling eller er ubegrundet. Disse betingelser gælder også for ngo'er.

De fleste fagforeninger og ikke-statslige forbrugerorganisationer tilbyder gratis juridisk bistand fra advokater til deres medlemmer. De fleste advokater også tilbyde et gratis indledende interview. Der er ingen specifikke praksis på miljøområdet.

Retshjælpskontorer er forholdsvis nye organisationer i Frankrig. Der er i øjeblikket 4 klinikker i Frankrig, to om civilret og to om menneskerettigheder (La Maison du droit fra Université de Paris II; http://www.u-paris2.fr/63247158/0/fiche___pagelibre/&RH=ORGA_ETUDES [Loven universitetshospitalet i Tours](#). [Den lovgivning om grundlæggende rettigheder universitetshospitalet i Caen](#); [Den EUCLID lov hospital ved universitetet Paris Ouest Nanterre](#)). Ingen af dem beskæftiger sig med miljøsager.

Der er også mere og mere specialiserede advokater i miljølovgivningen og talrige ngo'er til beskyttelse af miljøet i Frankrig. Nogle af dem er anerkendt af staten som offentlig forsyningsvirksomhed, ligesom France Nature miljø (FNE), som er den franske sammenslutning af foreninger til beskyttelse af naturen og miljøet. Den har 3,000 NGO'er (på et geografisk eller tematisk basis).

XIII aktualitet

Det er et princip, at en implicite negativ afgørelse finder sted, når administrationen ikke reagerer efter en periode på to måneder til en anmodning fra en sagsøger (artikel 21 lov af 2000. april 12).

På flere områder er den lov, der fastsatte en ordning med stiltiende accept. Administrationens stilhed derefter årsager fremstår som en stiltiende accept inden for den frist, der er fastsat ved lov. Bortset fra denne hypotese, en offentlig myndighed kan være truffet af en forvaltningsdomstol, når det bevises, at denne forsinkelse er unormale, og dette har medført en skade for sagsøgeren.

Der er ingen særlige tidsfrister, der er fastsat ved lov for retslige procedurer på miljøområdet.

Vi er også nødt til at skelne mellem en sag om realiteten og nødprocedurer.

I tilfælde af en sag om realitetsspørgsmålet, for det mål, der er fastsat af Parlamentet til forvaltningsdomstolene, uanset på hvilket niveau (første instans, appelretten og kassationsretten), i bilaget til de årlige lov om statens budget, har til at træffe en afgørelse inden for en periode på et år.

I tilfælde af at Domstolen afgørelse kommer normalt inden for en uge til højst en måned, undertiden 2 eller 3 dage.

Der er ingen retligt fastsat frist for en procedure om sagens realitet. Men der er grænser for hasteprocedure: Når det eksempelvis er en procedure om en trussel mod de grundlæggende frihedsrettigheder dommeren skal træffe sin afgørelse inden for 48 timer.

Der er et vigtigt princip, som udstedes af en retspraksis, der blev foretaget i 2002. "de retsundergivne har ret til at få deres anmodninger vurderes inden for en rimelig frist i princippet udstedes af EMRK's artikel 6. En tilsidesættelse af denne forpligtelse, ikke berører gyldigheden af en retslig afgørelse. Men når retten til at få en retsafgørelse inden for en rimelig frist har forårsaget en skade, kan de opnå erstatning for de skader, der skyldes en mangelfuld forvaltning af forvaltningsdomstole ". Reference: Conseil d'Etat, 28 juin 2002, Assemblée justitsminister contre M. Magiera, n° 239575. <http://www.legifrance.gouv.fr/affichJuriAdmin.do?oldAction=rechJuriAdmin&idTexte=CETATEXT000008099419&fastReqId=109660118&fastPos=7...>

[&fastpos = 7](#)

XIV andre spørgsmål

Et annulationssøgsmål til prøvelse af administrative afgørelser skal kun antages til realitetsbehandling, hvis den er rettet mod et "administrativ akt administratifs" ("acte faisant grief" i fransk forvaltningsret). En administrativ handling anses for at være tilfældet, når den afføder retsvirkninger: Den ændrer den retlige ordning eller den krænker borgernes rettigheder og forpligtelser. En retsakt, som kun forekommer i forbindelse med en procedure for udarbejdelse af en efterfølgende vigtigste beslutning er kun en forberedende retsakt, som ikke kan anfægtes ved en forvaltningsdomstol. Alle disse generelle regler gælder på miljøområdet.

Retten til adgang til miljøoplysninger er fastslået som generelt princip udstedt af lov nr. 78-753 af 17. juli 1978 og gennemførelsesdekret nr. 2005-1755 af 30. december 2005 om aktindsigt i administrative dokumenter samt specifikke normer i miljøloven (artikel L. 124-1 til L. 124-8 og R. 124-1 til R. 124-5). Alle disse tekster er blevet sammenfattet i et ministerielt cirkulære offentliggjort oplysninger den 18. oktober 2007.

Det vigtigste websted om dette emne: Ministeriet for Miljø:

<http://www.toutsurlenvironnement.fr/aarhus/laces-du-citoyen-la-justice>

Forlig og voldgift er metoder til bilæggelse af tvister, som ikke har så stort et spillerum i forvaltningssager som i privatretlige tvister. Artikel L.211-4 i Code of Administrative justice giver de administrative domstole med generel kompetence til forligsproceduren. Men denne bestemmelse anvendes sjældent i betragtning af selve karakteren af administrative sager og den omstændighed, at på kontraktområdet er der allerede en mekanisme for mindelig bilæggelse af tvister med udvalgene i mindelig bilæggelse af markederne. Retten til at bringe gives til offentlige selskaber til at bilægge deres tvister. I de fleste tilfælde har de transaktioner, de indgår med private personer er privatretlige kontrakter og ikke henhører under den administrative domstol. De offentlige myndigheder er underlagt et forbud mod at appellere voldgift.

Mægling er ikke ofte brugt på miljøområdet, men den bliver mere og mere populært i Frankrig. Og der er en lang række nye undersøgelser af dette spørgsmål: Hvordan udvikles mægling på miljøområdet? En interessant konference blev organiseret i april 2012 af "Institutet for forskning og uddannelse på forhandling" med et resumé offentliggjort på "mægling og metode til løsning af en konflikt?" (på fransk).

<http://gcf.fr/wp-content/uploads/2012/05/CR-SIRENE-29.pdf>

XV at være udlænding

Artikel 1 den franske forfatning fastslår princippet om lighed for loven for alle borgere uden hensyn til oprindelse, race eller religion. "mange love har udvidet denne artikel i forfatningen, der forbyder forskelsbehandling, især på grund af køn, handicap, alder eller seksuel orientering. Straffelovens artikel 225-1 præcist definerer begrebet forskelsbehandling fra en liste af mange kriterier. Bekæmpelse af diskrimination, men der er ingen bestemmelser om sprog i de processuelle bestemmelser i Frankrig (se svar nr. 2 og 3).

Det franske sprog bør anvendes navnlig i domstolene. Dette princip er meget gamle. Det blev proklameret ved kongelig bekendtgørelse blev undertegnet i byen villers-cotterets (navnet på denne kongelig anordning) den 1539. august 15. Denne lov anses for at være "officielle fødselsattest" af det franske sprog. Den blev indføjet i forfatningens artikel 2 og præciseret ved lov nr. 94-665 af 1994, 4 "om anvendelse af fransk."

Hvis det er nødvendigt, oversættelse og betalt af staten i forbindelse med retssager, men kun i indvandrings-, asyl- og strafferetlige sager.

XVI grænseoverskridende sager

Dette spørgsmål vedrører hovedsageligt gennemførelsen af miljømæssige ansvar. Miljøet kender ingen grænser. Det eneste middel til ofret for en grænseoverskridende forurening, er at indbringe sagen for en national domstol i den stat, hvor overtrædelsen har sin oprindelse, eller i den medlemsstat, hvor overtrædelsen har virkning. Spørgsmålet om, hvorvidt en sag ved en fransk ret er muligt på visse betingelser vedrørende retternes kompetence og territorialprincippet i loven. Ikke-hjemmehørende udlændinge kan påberåbe sig bestemmelserne i fransk ret. Men for at etablere et grænseoverskridende ansvar er vanskeligt efter de gældende regler. Det kan være svært for dommere at formulere fælles civilretlige ansvar med det særlige miljømæssige ansvar, der er fastsat i lov af 1. august 2008 om miljøansvar. Denne gennemførelse af direktiv nr. 2004/35 af 2004. april 21, er kodificeret i miljøloven (afsnit VI "forebyggelse og reparation af visse skader på miljøet"), som fortsat er stort set gennemført. En stor undersøgelse, som blev offentliggjort i januar 2012 (70 sider):

<http://www.leclubdesjuristes.com/notre-expertise/a-la-une/risque-environnemental-affaire-erika>

Den franske miljølov på engelsk:

http://www.legifrance.gouv.fr/content/download/1963/13739/version/3/file/Code_40.pdf

Dette emne vil også blive undersøgt ved hjælp af en kendt sag i Frankrig efter tankeren Erikas forlis fra Malta i december 1999 skibe i internationalt farvand i den franske eksklusive økonomiske zone (EEZ) ud for Bretagnes kyst. Dette forurenede 400 km fra kysten. Ejer og forvalter af denne befragter, klassifikationsselskab, blev dømt for denne forurening fra Civil Court of Appeal i Paris ved dom af 30. marts 2010.

Begrebet almene hensyn er ikke specifikt i en grænseoverskridende sammenhæng. De generelle regler er relevant (især om, hvorvidt anmodninger gennem begrebet retlig interesse).

Den franske forvaltningsret anerkender lige adgang til forvaltningsdomstole for personer, der bor i udlandet, eller ngo'er på samme grundlag, at ansøgere med bopæl i Frankrig. Men udenlandske statsborgere ikke har adgang til retshjælp. Tribunal administratif de

Strasbourg besluttet i 1983 i den såkaldte "potaskeminer i Alsace", at udenlandske offentligretlige juridiske personer kan have en interesse i at handle inden en fransk forvaltningsdomstol. En interessant undersøgelse om dette emne inden for vandforvaltning, der blev offentliggjort i 2007 på fransk: Jochen sohnle, "le dispositif juridique de l'Europe pour les conflits appréhender sur l'Eau" på tværs af grænserne, Lex Electronica, vol. 12, nr. 2, automne/falder, 2007, især s. 17 og 18:

<http://www.lex-electronica.org/articles/v12-2/sohnle.pdf>

En værnetingsklausul er muligt på det civilretlige område. Det tager form af en kontraktbestemmelse, hvorved parterne aftaler at overlade løsningen af en tvist for en ret, der normalt ikke har kompetence. Dette kan vedrøre genstanden jurisdiktion eller stedlige kompetence. Denne klausul kan kun vedrøre tvister, der måtte udspringe af kontrakten. Men denne mekanisme er forbudt for offentlige kontrakter og offentlige retstvister indbragt for en forvaltningsdomstol.

[1] *Vurdering af virkninger på miljøet (VVM)*

[2] *Pollution integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening (IPPC)*

Dette er en maskinoversat udgave af indholdet. Indehaveren af siden påtager sig intet som helst ansvar for kvaliteten af den maskinoversatte tekst.

Sidste opdatering: 14/09/2016